

Beslissing OM n.a.v. oordeel 2018/LZA2/03

Samenvatting

In deze zaak waren er bij het ongeboren kind bij een zwangerschap van 27 weken en 6 dagen aanwijzingen het vermoeden van een foetale hypvolemische shock als gevolg van een frontale aanrijding met een auto en de auto waar de moeder in zat. Na nieuw echoscopisch onderzoek werd bij het kind zeer uitgebreide schade aan de hersenen geconstateerd.

De prognose was zeer somber: de verwachting was dat de schade aan de hersenen in de loop der tijd nog verder zou toenemen. De postnatale levensduur was niet te voorspellen omdat de hersenstam en het cerebellum in tact werden geschat, waardoor er geen afwijkingen in de ademregulatie en slikreflexen te verwachten waren.

Indien postpartum medisch handelen noodzakelijk zou zijn, zou daar van worden afgezien. Indien het kind na baring zou overleven, zou het uiteindelijk aan de complicaties van de progressieve hydrocefalie en/of eventuele epileptische aanvallen komen te overlijden. De toekomstverwachting van het kind bestond uit ernstige cognitieve beperkingen, ernstige motorische beperkingen, cerebrale blindheid, ernstige hydrocefalie¹ en kans op epilepsie. Het kind zou na de geboorte volledig afhankelijk zijn van het medisch zorgcircuit, niet zelfredzaam zijn en minimaal kunnen communiceren. Er waren geen behandelmogelijkheden om de prognose te verbeteren.

Op 17 april 2018, bij een zwangerschapsduur van 31 weken en 2 dagen, is foeticide toegepast en is het kindje levenloos ter wereld gekomen.

Oordeel Beoordelingscommissie LZA/LP

De Beoordelingscommissie is tot het oordeel gekomen dat aan alle zorgvuldigheidseisen is voldaan. De Beoordelingscommissie overweegt dat de gestelde diagnose en prognose van zodanige aard was, dat een medische behandeling na de geboorte zinloos werd geacht omdat geen enkele behandeling een verbetering van de uitkomst zou geven. Het betrof een aandoening die, indien tot afbreking zou worden besloten, in categorie 2 valt.

Op basis van de door de arts gegeven informatie oordeelt de Beoordelingscommissie dat er sprake was van te voorzien fysiek uitzichtloos lijden bij het kind, bestaande uit ernstige cognitieve beperkingen, ernstige motorische beperkingen, cerebrale blindheid, ernstige hydrocefalie en epilepsie. Al deze beperkingen zouden ertoe leiden dat het kind na de

¹ Bij hydrocefalie kan het hersenvocht (liquor) niet worden afgevoerd, of niet door de bloedbaan worden opgenomen. Hierdoor worden de hersenkamers vergroot en wordt het zogeheten 'waterhoofd' gevormd.

geboorte volledig afhankelijk zou zijn van het medisch zorgcircuit, niet zelfredzaam zou zijn en minimaal zou kunnen communiceren.

De arts heeft verder geconstateerd dat er zowel voor als na de geboorte geen behandelmogelijkheden waren om de prognose te kunnen verbeteren

Voorts constateerde de Beoordelingscommissie dat de moeder en haar partner volledig op de hoogte zijn gebracht en uitgebreid zijn voorgelicht, ook over het alternatief van het uitdragen van de zwangerschap. De arts is met de moeder en haar partner tot de conclusie gekomen dat er geen andere oplossing was voor de situatie waarin het kind en de moeder zich bevonden. De Beoordelingscommissie was van oordeel dat het verzoek tot beëindiging van de zwangerschap vrijwillig, weloverwogen en consistent was.

De Beoordelingscommissie overweegt dat het verzoek tot afbreking tweemaal is besproken in een multidisciplinair overlegteam. Eén keer in het eigen medisch centrum en één keer buiten de eigen regio in het kader van een second opinion.

Tenslotte constateert de Beoordelingscommissie dat de afbreking van de zwangerschap medisch zorgvuldig is uitgevoerd.

Beoordeling Openbaar Ministerie

Het College is van oordeel dat de arts geen strafrechtelijk verwijt valt te maken.

Naar het oordeel van het College kon de arts in redelijkheid tot de overtuiging komen dat de ongeborene een aandoening of combinatie van aandoeningen had die van zodanig aard was, dat na de geboorte zou worden afgezien van een medische behandeling, omdat medisch ingrijpen naar heersend medisch inzicht zinloos zou zijn. De arts kon voorts, naar het oordeel van het College, tot de overtuiging komen dat bij de ongeborene sprake was van te voorzien uitzichtloos lijden.

Beslissing

Nu de arts geen strafrechtelijk verwijt valt te maken omdat sprake is van overmacht, heeft het College de zaak onvoorwaardelijk geseponeerd.